

DE NIEUWE PROFETIE

WARRIOR
CATS 2

MAANNACHT

DE NIEUWE PROFETIE

WARRIOR CATS 2

MAANNACHT

ERIN HUNTER

vertaald door Huberte Vriesendorp

P E L C K M A N S

Mijn speciale dank aan Cherith Baldry

WarriorCats - Serie 2: De nieuwe profetie
Maannacht
Erin Hunter

Vanaf 10 jaar

Eerste druk: juni 2014
Tweede druk: juli 2025

© 2025, Erin Hunter en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Oorspronkelijke uitgave: *Warriors - The New Prophecy: Moonrise*
© 2005 Working Partners Limited, UK
Serie gecreëerd door Working Partners Limited
www.warriorcats.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Vertaling: Huberte Vriesendorp
Illustraties: © HarperCollins Children's Books, USA, 2012
Coverontwerp: Dieter Hörl

D/2025/0055/283
ISBN 978 90 5924 072 8
NUR 283/284
THEMA YFP, YFH, 5AL

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be

 instagram.com/pelckmans.be

VOORWOORD

EEN VOOR een slopen de katten de grot in. Hun vacht zat onder de modder en hun angstig opengesperde ogen weerkaatsten het kille maanlicht dat door een spleet in het dak naar binnen viel. Ze drukten zich tegen de grond en hun blik flitste heen en weer alsof ze gevaar verwachtten uit de schaduwen.

Het licht van de maan glinsterde in de poelen op de bodem van de grot en verlichtte een woud van puntige stenen die aan het plafond van de grot hingen en oprezen uit de vloer. Sommige ervan raakten elkaar in het midden en vormden slanke bomen van glanzend witte steen. Wind vlaagde ertussendoor en woei de vacht van de katten op.

De lucht rook vochtig en schoon, en in de verte klonk het verre geraas van neerstortend water.

Een kat stapte tevoorschijn vanachter een van de puntige stenen. Hij had een lang lijf met magere, gespierde poten. Zijn vacht was volledig bedekt met modder die in pieken was opgedroogd zodat hij leek op een uit steen gebeeldhouwde kat.

‘Welkom,’ miauwde hij met schorre stem. ‘De maan verlicht het water. Het is tijd voor een Sprake, volgens de wetten van de Stam der Eeuwige Jacht.’

Een van de katten kroop naar voren en boog zijn kop voor de bemodderde kat. ‘Steenspreker, heb je een teken gekregen? Heeft de Stam der Eeuwige Jacht tot je gesproken?’

Een andere vroeg achter hem: ‘Is er eindelijk enige hoop?’

Steenspreker boog zijn kop. ‘Ik heb de woorden van de Stam der Eeuwige Jacht gezien in het patroon van maanlicht op de rots, in de schaduwen die de stenen werpen, in het geluid van regendruppels die van het plafond vallen.’ Hij zweeg even en liet zijn blik dwalen over de katten voor hem. ‘Ja,’ vervolgde hij, ‘ze zeggen dat er hoop is.’

Een zacht gemurmel ging als het geritsel van bladeren in de wind door de groep katten. Hun ogen leken te verhelderen en hun oren werden gespist. De kat die als eerste naar voren was gekomen mauwde weifelend: ‘Dus jij weet wat ons van dit vreselijke gevaar zal bevrijden?’

‘Ja, Piek,’ antwoordde Steenspreker. ‘De Stam der Eeuwige Jacht heeft me beloofd dat een kat zal komen, een zilveren kat, niet van deze Stam, die ons voor eens en voor altijd van Scherptand zal verlossen.’

Het bleef even stil. ‘Zijn er dan andere katten, die niet tot de Stam der Waterstromen behoren?’ klonk een stem achterin de groep.

‘Dat moet wel,’ antwoordde een andere kat.

‘Ik heb gehoord over vreemde katten,’ miauwde Piek, ‘al

hebben we er tijdens ons leven geen gezien. Maar wanneer zal die zilveren kat komen?’ voegde hij er wanhopig aan toe. Ook andere stemmen klonken om hem heen.

‘Ja, wanneer?’

‘Is het echt waar?’

Steenspreker wenkte met zijn staart om stilte. ‘Ja, het is waar’, miauwde hij. ‘De Stam der Eeuwige Jacht heeft nog nooit tegen ons gelogen. Ik heb met eigen ogen de glans van zijn zilveren vacht gezien in de maanverlichte poel.’

‘Maar wanneer?’ drong Klip aan.

‘Dat heeft de Stam der Eeuwige Jacht me niet laten zien’, antwoordde Steenspreker. ‘Ik weet niet wanneer of waarvandaan de zilveren kat zal komen, maar wij zullen het weten wanneer hij komt.’

Hij hief zijn ogen op naar het plafond van de grot en zijn ogen straalden als twee maantjes. ‘Tot die tijd, katten van mijn stam, kunnen wij alleen maar afwachten.’

DE CLANS

DONDERCLAN

LEIDER	VOURSTER - Knappe rode kater
COMMANDANT	GRIJSSTREEP - Langharige grijze kater
MEDICIJNKAT	SINTELVEL - Donkergrijze poes Leerling: Loofpoot
KRIJGERS	(KATERS EN VROUWTJES ZONDER JONGEN) MUISBONT - Kleine donkerbruine vrouwtjeskat Leerling: Spinpoot STROPELS - Goudbruine cyprese kater Leerling: Witpoot SCHORSPELS - Donkerbruin gestreepte kater Leerling: Kwikpoot ZANDSTORM - Bleekrode vrouwtjeskat WOLKSTAART - Langharige witte kater DOORNKLAUW - Goudbruin gestreepte kater Leerling: Spitspoot LICHTHART - Witte poes met oranjevlekken BRAAMKLAUW - Donkerbruin gestreepte kater met amberkleurige ogen ASPELS - Lichtgrijze kater met donkere vlekken en donkerblauwe ogen ROETVACHT - Lichtgrijze kater met amberkleurige ogen REGENSNOR - Donkergrijze kater met blauwe ogen VOSSTAART - Jonge schildpadpoes met witte borst en poten
LEERLINGEN	(MEER DAN ZES MANEN OUD, WORDEN GETRAIND TOT KRIJGERS) KWIKPOOT - Donkerrode poes met groene ogen LOOFPoot - Lichtbruin gestreepte poes met een witte borst en ambergele ogen

SPINPOOT - Langpotige zwarte kater met een bruine buik en gele ogen

SPITSPOOT - Kleine, donkerbruine kater met amberkleurige ogen

WITPOOT - Witte poes met groene ogen

MOEDERKATTEN (POEZEN DIE ZWANGER ZIJN OF VOOR JONGEN ZORGEN)

GOUDSBLOEM - Bleekrode poes, de oudste moederkat

VARENWOLK - Lichtgrijze poes met donkere vlekken en groene ogen

OUDSTEN (VOORMALIGE KRIJGERS EN MOEDERKATTEN)

IJZELVACHT - Mooie witte poes met blauwe ogen

VEKSTAART - Lapjespoes met een mooi gevlekte vacht, vroeger een schoonheid

SPIKKELSTAART - Lichtgestreepte poes

LANGSTAART - Lichtkleurige cyperse kater met zwarte strepen, die zich vroeg heeft moeten terugtrekken vanwege zijn slechte ogen

SCHADUWCLAN

LEIDER **ZWARTSTER** - Witte kater met enorme pikzwarte poten

COMMANDANT **KASTANJEVACHT** - Donkerrode poes

MEDICIJNKAT **KLEINWOLK** - Heel kleine gestreepte kater

KRIJGERS **EIKENVACHT** - Kleine bruine kater
Leerling: Rookpoot

TAANPELS - Gevlekte schildpadpoes met groene ogen

CEDERHART - Donkergrijze kater

LIJSTERSTAART - Rossige poes
Leerling: Klauwpoot

KLAPROOS - Lichtbruine cyperse poes met lange poten

OUDSTEN **LOOPNEUS** - Kleine grijswitte kater, vroeger de medicijnkat

WINDCLAN

LEIDER	LANGSTER - Zwart-witte kater met een heel lange staart
COMMANDANT	MODDERKLAUW - Gevlekte bruine kater Leerling: Kraaipoot
MEDICIJNKAT	SPARNEUS - Bruine kater met een kort staartje
KRIJGERS	WEBSTAART - Donkergrijze cyperse kater SCHEUROOR - Cyperse kater EENSNOER - Bruingestreepte kater WITSTAART - Kleine witte poes
OUDESTEN	OCHTENDBLOEM - Lapjespoes

RIVIERCLAN

LEIDER	LUIPAARDSTER - Ongewoon gevlekte, goudbruine vrouwtjeskat
COMMANDANT	MISTVOET - Grijs poes met blauwe ogen
MEDICIJNKAT	MODDERPELS - Lichtbruine langharige kater Leerling: Motvleugel
KRIJGERS	ZWARTKLAUW - Bruinzwarte kater DIKSTAART - Zwaargebouwde gestreepte kater STORMVACHT - Donkere zilvergrijze kater met ambergele ogen VEDERSTAART - Lichte zilvergrijze poes met blauwe ogen HAVIKWIND - Donkerbruine kater met brede schouders MOSPELS - Schildpadpoes
MOEDERKATTEN	DAUWBLOEM - Lichtgrijze poes
OUDESTEN	SCHADUWPELS - Heel donkergrijze poes KNORBUIK - Donkerbruine kater

KATTEN DIE NIET IN CLANS LEVEN

ROGGE - Zwart-witte kater die op een boerderij in de buurt van het bos woont

RAVENPOOT - Glanzend zwarte kater met een witte punt aan zijn staart, die bij Rogge op de boerderij woont

SNORRE - Oudere cyperse kater die in de bossen bij de zee woont

HOOFDSTUK 1

STORMVACHT DEED zijn ogen open, knipperde de slaap weg, en worstelde om zich te herinneren waar hij was. In plaats van in zijn nest van rietstengels in het RivierClankamp, lag hij opgerold in droge knisperende varens. Boven zich zag hij het aarden plafond van een hol gevormd door een wirwar van boomwortels. Hij hoorde een zwak ritmisch geraas in de verte. Eerst wist hij niet wat het was.

Daarna herinnerde hij zich dat ze vlakbij het water waren waar de zon in wegzinkt, het water dat elke dag eindeloos over de rand van het land spoelt. Hij kromp ineem toen de beelden van gisteren door zijn hoofd flitsten over hoe Braamklauw en hij in het water voor hun leven hadden moeten vechten. Hij kokhalsde toen hij opnieuw de zoute smaak proefde achter in zijn keel. Thuis, in de RivierClan, was hij gewend aan water – hun Clan was de enige Clan die zonder problemen kon zwemmen in de rivier die door het woud stroomde – maar hij was niet gewend aan dit duwende en trekkende water, dat zelfs voor een RivierClankat te sterk was om veilig in te zwemmen.

Nog meer herinneringen overspoelden hem. De SterrenClan had katten uit alle vier de Clans op een lange gevaarlijke reis gezonden om te horen wat Middernacht hen te vertellen had. Ze hadden door onbekend terrein geploeterd, langs tweebeennesten, aanvallen van honden en ratten moeten afslaan, om ten slotte de ongelooflijke ontdekking te doen dat Middernacht een das was.

Stormvacht voelde een ijskoude rilling over zijn lichaam lopen bij de gedachte aan de afschuwelijke boodschap van Middernacht. Tweebenen verwoestten het woud om een nieuw donderpad te maken en alle Clans zouden het moeten verlaten. Het was de taak van de door de SterrenClan uitverkoren katten om hen te waarschuwen en naar een nieuw thuis te leiden.

Stormvacht ging overeind zitten en keek de grot rond.

Tegelijk met een zwakke stroom frisse, zoute lucht viel een zwak licht binnen door de tunnel die toegang gaf tot de top van de klip. Middernacht, de das, was nergens te zien. Vlak naast Stormvacht lag zijn zusje, Vederstaart, te slapen met haar staart over haar neus gekruld. Een eindje verderop lag Taanpels, de felle SchaduwClankrijger. Tot zijn opluchting zag Stormvacht dat ze rustig sliep, alsof ze minder last had van de rattenbeet die ze in de tweebeenplaats had opgelopen. Bij Middernachts voorraadje kruiden was iets geweest dat de ontsteking verzachtte zodat ze kon slapen. Aan de overkant van de grot, een eindje van de anderen af, lag Kraaipoot, zijn donkergrijze vacht

nauwelijks zichtbaar in de droge varens.

Het dichtst bij de ingang van de grot had Braamklauw zich uitgestrekt naast Kwikpoot, die zich tot een bal had opgerold. Stormvacht voelde een steek van jaloezie bij het zien van de twee DonderClankatten, zo dicht bijeen. Hij had het recht niet Kwikpoot zo te bewonderen om haar moed en haar optimisme, omdat zij uit verschillende Clans kwamen. Braamklauw zou een veel betere partner voor haar zijn.

Al wist Stormvacht dat hij de anderen wakker moest maken om aan de lange tocht terug naar het woud te beginnen, toch voelde hij een vreemde tegenzin dat te doen. *Laat ze nog maar een poosje slapen, dacht hij. We zullen al onze krachten nodig hebben voor wat ons te wachten staat.*

Hij schudde de bladresten van zijn vacht en trippelde over de zandbodem van de grot en door de tunnel naar buiten.

Een stevige bries woei door zijn haren toen hij het taaie gras opstapte. Hij was eindelijk droog na zijn bijna-verdrinking van de vorige dag en voelde zich uitgerust na een nacht goed slapen. Op de top van de klip keek hij rond. Vlak voor hem was de rand waarachter een eindeloze watervlakte glinsterde in het bleke licht van de dageraad.

Zodra hij zijn kaken opende en de lucht indronk om de geur van prooi op te vangen, rook hij in plaats daarvan een sterke geur van das. Op het hoogste punt van de klip zag hij Middernacht zitten, haar kleine heldere oogjes gericht op de vervagende sterren. In de hemel achter haar, aan de kant van de duinen, toonde een strook roomkleurig licht waar de zon

zou opkomen. Stormvacht trippelde naar de das toe en boog respectvol zijn kop voor hij naast haar ging zitten.

‘Goedemorgen, grijze krijger’, dreunde Middernachts stem vriendelijk. ‘Genoeg geslapen?’

‘Ja, bedankt, Middernacht.’ Het gaf Stormvacht nog steeds een eigenaardig gevoel om zo vriendschappelijk met haar te praten, terwijl dassen altijd zulke levensgevaarlijke vijanden van de Clankatten waren geweest.

Maar Middernacht was geen gewone das. Ze leek dichter bij de SterrenClan te staan dan welke krijger ook, behalve misschien de medicijnkatten. Ze had verre reizen gemaakt en op de een of andere manier de kennis verworven de toekomst te kunnen voorspellen.

Stormvacht keek haar van opzij aan om te zien of haar ogen nog steeds op de overgebleven sterren in de ochtendhemel waren gericht. ‘Kun je daar echt tekens van de SterrenClan zien?’ vroeg hij nieuwsgierig. Hij hoopte zo half en half dat haar vreselijke voorspellingen van de afgelopen nacht zouden verdwijnen in het licht van de morgen.

‘Er vallen overal tekens te zien,’ antwoordde de das, ‘in de sterren, in het stromende water, in de glinstering van licht op golven. De hele wereld spreekt, als oren open zijn om te luisteren.’

‘Dan moet ik doof zijn’, miauwde Stormvacht. ‘De toekomst is duister voor mij.’

‘Is niet, grijze krijger’, dreunde Middernacht. ‘Kijk.’ Ze wees met haar snuit over het zinkendezonwater naar de

hemel, waar vlak boven de horizon nog een enkele krijger van de SterrenClan helder schitterde. 'De SterrenClan heeft onze ontmoeting gezien. Tevreden zijn ze, en hulp zullen ze geven in de donkere dagen die komen.'

Stormvacht keek op naar het heldere lichtpuntje en zuchtte even. Hij was geen medicijnkat, gewend aan het samentongen met hun krijgervoorouders. Het was zijn taak al zijn kracht en vaardigheden in dienst te stellen van zijn Clan – en nu ook, naar het scheen, in dienst van alle woudkatten. Middernacht had duidelijk gemaakt dat alle Clans zonder uitzondering ten onder zouden gaan als zij de oude grenzen tussen hen niet zouden negeren en voor deze ene keer gingen samenwerken.

'Middernacht, wanneer we naar huis gaan ...'

Zijn vraag werd nooit afgemaakt. Een kreet viel hem in de rede en toen hij zich omdraaide, zag hij Kwikpoot de tunnel van de dassenburcht uitstormen. Ze bleef in de opening staan met opgezette vacht en gespitste oren.

'Ik sterf van de honger!' verklaarde ze. 'Waar kun je hier ergens prooi vinden?'

'Loop eens door, zodat wij er ook uit kunnen', klonk de geïrriteerde stem van Kraaipoot achter haar. 'Dan kunnen wij jou dat misschien vertellen.'

Kwikpoot deed een paar stapjes naar voren en meteen verscheen de WindClanleerling, op de hielen gevolgd door Vederstaart. Ze rekte zich behaaglijk uit in de zon.

Stormvacht sprong op en rende over het taaie gras om de

neus van zijn zusje aan te raken met de zijne. Hij was niet een van de door de SterrenClan uitverkoren katten, maar hij had erop gestaan mee op reis te gaan om Vederstaart te beschermen. Omdat hun moeder was gestorven en hun vader in een andere Clan leefde, stonden ze elkaar veel nader dan de meeste andere jongen uit één nest.

Middernacht stommelde achter hem aan en knikte de katten toe.

‘Taanpels voelt zich vanmorgen een stuk beter’, meldde Vederstaart. ‘Ze zegt dat ze bijna geen last meer heeft van haar schouder.’ Tegen Middernacht voegde ze eraan toe: ‘Die klitwortel die je haar gegeven hebt heeft echt geholpen.’

‘Wortel is goed’, bromde de das. ‘Nu zal de gewonde krijger goed kunnen reizen.’

Ze had het nog niet gezegd of Taanpels zelf verscheen in de tunnel. Opgelucht zag Stormvacht dat ze er veel sterker uitzag na een lange nacht slaap. Ze hinkte haast niet meer.

Achter Taanpels aan kwam haar broer Braamklauw de tunnel uit en bleef met knipperende ogen in het zonlicht staan. ‘De zon is bijna op’, miauwde hij. ‘Het is tijd om op weg te gaan.’

‘Maar we moeten eerst eten’, klaagde Kwikpoot. ‘Mijn maag knort luider dan een monster op het donderpad! Ik zou wel een hele vos op kunnen.’

Stormvacht moest haar gelijk geven. Ook in zijn buik knaagde de honger. Zonder eten zouden ze de lange, uitputtende tocht terug naar het woud nooit aankunnen.

Toch had hij net als Braamklauw het gevoel dat haast geboden was. Hoe zouden ze zich voelen als ze te lang wachtten en daarna moesten ontdekken dat katten daardoor om het leven gekomen waren?

Een blik van ergernis gleed over Braamkluws gezicht.

Zijn stem klonk vastberaden toen hij antwoordde: 'We zullen onderweg wel wat oppikken. Zodra we terug zijn in de bossen waar we ons kamp hadden opgeslagen, zullen we goed op jacht gaan.'

'Bazige haarbal', mompelde Kwikpoot.

'Braamklauw heeft gelijk', miauwde Taanpels. 'Wie weet wat er thuis gebeurt. We hebben geen tijd te verliezen.'

Een instemmend gemurmel klonk onder de andere katten.

Zelfs Kraaipoot, die meestal zelfs nog meer dan Kwikpoot Braamkluws beslissingen aanvocht, had niets te zeggen. Met een lichte schok besepte Stormvacht dat hun lange reis en de bedreiging van al hun Clans, hen van een groep kiftende rivalen had veranderd in een verenigde groep met maar één doel voor ogen: de redding van hun Clangenoten en de krijgscode die hen zo lang bescherming had geboden. Een warm gevoel van saamhorigheid golfde over Stormvacht. Zijn loyaliteit aan de RivierClan was gecompliceerd – hij was zich ervan bewust dat hun Clanafkomst maakte dat de andere krijgers wantrouwend tegenover hem en Vederstaart stonden – maar hier, wist hij, had hij vrienden gevonden die hem beoordeelden zonder

voortdurend aan Clanverschillen te denken.

Braamklauw kwam naar voren tot hij voor Middernacht stond. 'De dank van alle Clans zal je vergezellen', miauwde hij.

Middernacht gromde: 'De tijd is nog niet voor afscheid. Ik ga met jullie mee tot de bossen, om zeker te zijn dat jullie goede weg weten.'

Zonder te wachten op toestemming of bedankjes van de katten, kuierde ze weg over het gras. De hemel voor haar was te licht geworden om erin te kunnen kijken nu de zon steeds verder boven de horizon uitkwam. Stormvacht knipperde dankbaar met zijn ogen tegen het gele licht. De ondergaande zon was hun gids geweest naar de zinkende-zonplaats, nu zou de opgaande zon hen de weg naar huis wijzen.

Samen met Stormvacht en Kwikpoot, die met Braamklauw was meegegaan na een ruzie met haar vader, Vuurster, hadden de vier uitverkoren katten het woud verlaten om gehoor te geven aan een maar halfbegrepen profetie van de SterrenClan. Nu ze, met hulp van Middernacht, hadden doorgrond wat de profetie betekende, was het gemakkelijker te besluiten wat ze moesten doen. Tegelijkertijd was het heel angstaanjagend te weten hoe groot het gevaar was dat hun Clans bedreigde.

'En? Waar wachten we op?' vroeg Kwikpoot. Ze rende vooruit om Middernacht in te halen.

Haar Clangenoot Braamklauw volgde iets langzamer. Hij

leek diep in gedachten verzonken, alsof hij piekerde over alle moeilijkheden die ze onderweg terug naar het woud zouden moeten trotseren. Taanpels, naast hem, leek opgeknapt na haar lange nacht en al hinkte ze nog steeds, in haar ogen lag niets dan vastberadenheid de lange tocht naar huis te volbrengen. Vederstaart kwam aandraven met haar staart in de lucht, terwijl Kraaipoot naast haar rende met gespitste oren en gespannen spieren alsof hij al op problemen was voorbereid.

Achteraan zond Stormvacht in stilte een schietgebedje op naar de SterrenClan. *Leid onze poten en breng ons veilig thuis.*

De zon steeg hoger en de hemel werd diep helderblauw, gespikkeld met pluizige wolkjes. Het weer was warm en mooi voor een dag zo laat in bladval. Een briesje rimpelde over het gras en het water liep Stormvacht in de mond bij de geur van konijn. Uit zijn ooghoek zag hij een wit staartje opwippen terwijl het konijn achter een glooiende helling verdween.

Onmiddellijk schoot Kraaipoot erachter aan.

‘Wacht! Waar ga je naartoe?’ riep Braamklauw hem na, maar de WindClanleerling was al weg. De staart van de gestreepte krijgskat zwiepte geïrriteerd heen en weer. ‘Waarom luistert hij nooit?’

‘Hij blijft heus niet lang weg’, suste Vederstaart. ‘Je kunt niet van hem verwachten dat hij een konijn laat gaan dat vlak voor onze neuzen opspringt.’

Braamklauws enige antwoord was nog een zwiep van zijn staart.

‘Ik haal hem wel’, miauwde Stormvacht en spande zijn spieren om achter hem aan te springen.

Maar voor hij zich kon verroeren, verscheen de grijze leerling alweer bovenaan de helling. Hij sleepte een konijn achter zich aan dat bijna net zo groot was als hij.

‘Hier’, miauwde hij nonchalant terwijl hij hem op de grond liet vallen. ‘Dat heeft toch niet zolang geduurd, he? Ik neem aan dat we wel even mogen stoppen om hem op te eten?’

‘Natuurlijk’, antwoordde Braamklauw. ‘Sorry, Kraaipoot. Ik was vergeten hoe snel WindClankatten kunnen zijn. Op dit ... dit open terrein moet jij je echt thuis voelen.’

Kraaipoot beantwoordde zijn verontschuldiging met een klein knikje terwijl alle zes katten zich om de verse prooi verzamelden. Stormvacht bleef abrupt staan toen hij een glans van bewondering in Vederstaarts ogen zag. Zijn zusje kon toch geen belangstelling hebben voor Kraaipoot? Het enige wat die altijd deed was ruzie zoeken en zich laten gelden alsof hij al krijger was. Een kat van een andere Clan – en nog wel een leerling! – had het recht niet achter Vederstaart aan te zitten. Wat zag Vederstaart eigenlijk in hem? Wist ze niet wat een problemen zulke dingen konden veroorzaken – had ze dat niet van haar eigen ouders geleerd?

Daarna gleed zijn blik naar Kwikpoot. Had hij wel het recht kritiek te hebben op Vederstaart, terwijl hij zo op Kwikpoot was gesteld? Maar ja, zei hij tegen zichzelf, welke kat zou nu niet gesteld zijn op die dappere, intelligente

DonderClanleerling? Hij wist wel beter dan iets te beginnen met een poes uit een andere Clan terwijl er geen mogelijkheid was samen een toekomst op te bouwen.

Stormvacht zuchtte en begon zijn deel van het konijn naar binnen te schrokken. Hij hoopte maar dat hij zich onnodig zorgen maakte. Elke kat moest Kraaipoot wel bewonderen om de snelheid waarmee hij prooi kon vangen wanneer iedereen honger had. Dat was vast alles wat Vederstaart voelde.

Terwijl de katten aten wachtte Middernacht een paar stappen verderop. Stormvacht zag haar krabben en rukken aan het taaie gras met haar sterke stompe klauwen, en de torren en maden die ze had verstoord, opslurpen. Ze had haar ogen dichtgeknepen alsof ze het moeilijk vond eten te zoeken in de felle zon, maar ze zei niets. Zodra de katten alles wat ze konden eten van Kraaipoots prooi ophadden, gingen ze opnieuw op weg in de richting van de opgaande zon.

Zelfs met Middernacht om hen de snelste route te wijzen was het zonhoog tegen de tijd dat ze de top van een glooiende heuvel bereikten en de rand van het bos voor zich zagen. De schaduw onder de bomen zag er net zo uitnodigend uit als stromend water na hun tocht in de hitte over de kale duinen. Een ogenblikje stond Braamklauw zich toe te dromen van een middag jagen om daarna met volle maag een dutje te doen onder de varens, maar hij wist dat daar geen kans op was.

Toen ze dichterbij het bos kwamen zag hij iets wat op een hoop vlekkerige bruine vacht leek in het lange gras onder een struik. Zijn staart wipte op bij het herkennen van de oude cyprese kater die hen had begeleid – en bijna onherroepelijk had laten verdwalen – in de tweebeenplaats. ‘Hallo, Snorre!’ riep Braamklauw hem toe. ‘Daar zijn we weer.’

Een dikke ronde kop dook op uit de hoop vacht.

Snorharen wiebelden en ogen knipperden terwijl verwarring geleidelijk overging in welkom. De oude kat krabbelde overeind en deed een paar stappen in hun richting. Hij schudde de dorre bladeren van zijn sjofele vacht.

‘Grote SterrenClan!’ riep hij uit. ‘Ik had nooit gedacht dat ik jullie nog terug zou zien.’ Plotseling brak hij af en staarde naar iets over Stormvachts schouder. ‘Geen haar bewegen!’ siste hij. ‘Er komt een das achter jullie aan. Laat hem maar aan mij over. Ik ken een paar vechttucs die ...’

‘Het is in orde, Snorre’, viel Stormvacht hem in de rede. ‘Dit is Middernacht. Zij is een vriendin.’

De oude kater staarde Stormvacht aan. Zijn mond hing open van verbazing. ‘Een vriendin? Je sluit geen vriendschap met een das, jongekat. Die kun je nog geen muislengte vertrouwen.’

Stormvacht keek Middernacht ongerust aan. Hij vroeg zich af of de das gekwetst zou zijn door die woorden. Tot zijn opluchting zag hij dat ze net zo geamuseerd keek als Kwikpoot, en dat haar kleine zwarte oogjes twinkelden.

‘Kom kennismaken met Snorre’, miauwde Stormvacht haar toe. ‘Hij was onze gids door de tweebeenplaats.’

Middernacht kuierde naar voren tot ze voor de oude gestreepte kater stond. Niet overtuigd kromp Snorre ineen met dik opgezette nekharen en zijn scheve tanden ontbloot in een grauw. Stormvacht voelde iets van bewondering voor zijn moed, want de das had hem simpelweg met één klap van haar machtige voorpoten kunnen vermorzelen.

‘Hier is geen gevecht’, verzekerde Middernacht hem. ‘Vriend van mijn vrienden is ook mijn vriend. Veel over jou hebben ze me verteld.’

Snorres oren wiebelden. ‘Ik kan niet zeggen dat ik blij ben kennis met je te maken’, mompelde hij. ‘Maar ik neem aan dat jij oké bent als zij dat zeggen.’ Hij stapte achteruit en wendde zich tot Braamklauw. ‘Waarom blijven we hier rondhangen?’ vroeg hij. ‘Het stikt hier van de rechtlopers en honden. Neem afscheid, dan gaan we ervandoor.’

‘Wacht eens even’, protesteerde Kwikpoot luid bij Braamklauw. ‘Je zei dat we konden jagen.’

‘Dat kunnen we ook’, miauwde hij.

Hij stond stil en proefde de lucht. Stormvacht deed hetzelfde, en merkte dat hij verschillende hondengeuren kon onderscheiden, maar die waren allemaal oud. Hij vermoedde dat Snorre het gevaar van honden alleen maar als smoes gebruikte om bij Middernacht weg te komen.

‘Oké,’ vervolgde Braamklauw, ‘laten we ons opsplitsen en vlug op jacht gaan. Dan zien we elkaar straks op de plek

waar we de laatste keer gerust hebben. Taanpels, wil jij daar meteen al heengaan?’

De ogen van de SchaduwClankrijger flitsten. ‘Nee, ik kan even goed jagen als wie van jullie ook.’

Voor een van de andere katten kon reageren, stapte Middernacht naar haar toe en gaf haar een vriendelijk duwtje. ‘Domme krijger’, dreunde ze. ‘Neem rust wanneer je maar kunt. Wijs mij rustplek. Ik blijf tot zon ondergaat. Dan naar huis in donker.’

Taanpels haalde haar schouders op. ‘Goed dan, Middernacht.’ Ze liep het bos in en volgde de beek naar de kuil waar de katten op de heenweg hadden uitgerust.

De lucht was koeler in de vlekkerige schaduw onder de bomen. Stormvacht begon zich te ontspannen. Hij voelde zich hier een stuk veiliger dan op het open terrein, al was de kabbelende beek te ondiep voor vis en geen vervanging voor de rivier waar hij zoveel van hield. Hij voelde een steek in zijn hart bij de gedachte dat, ook al zou hij hem terugzien, het niet voor lang zou zijn. Middernacht had hen verteld dat de Clans het woud zouden moeten verlaten zodra de katten thuis kwamen.

Een geritsel in de planten herinnerde hem eraan hoeveel honger hij had. Het zou fijn zijn er een poosje met Vederstaart opuit te gaan om te jagen, net zoals ze thuis deden. Maar toen hij zich omdraaide naar zijn zusje, zag hij dat Kraaipoot iets in haar oor mompelde.

‘Wil jij met mij gaan jagen?’ vroeg de leerling. Het klonk

gegeneerd en niet helemaal van harte. ‘Samen kunnen we vast meer vangen.’

‘Dat zou heel leuk zijn!’ Vederstaarts ogen straalden.

Toen zag ze Stormvacht kijken en leek ze zich nog meer te generen dan de WindClankat. ‘Eh... waarom gaan we niet met zijn allen jagen?’

Kraaipoot keek de andere kant op, en Stormvacht voelde de haren op zijn rug prikken. Welk recht had die leerling zijn zusje te vragen zijn partner te zijn bij de jacht?

‘Nee hoor, ik kan het heus wel alleen af’, antwoordde Stormvacht. Hij draaide zich met een ruk om en sprong het struikgewas in, net alsof hij niet in Vederstaarts blauwe ogen had gezien hoe gekwetst ze was.

Maar zodra hij onder de laagste takken van de struiken door glipte verdween zijn ergernis. Met gespitste oren en al zijn zintuigen op scherp concentreerde hij zich op de jacht.

Het duurde niet lang of hij zag een muis tussen de gevallen bladeren rondscharrelen, die hij met één snelle klap doodde. Voldaan schraapte hij aarde over het bruine lijfje om hem later op te halen, en keek rond of hij er nog meer zag. Al gauw voegde hij er een eekhoorn en nog een muis aan toe – meer kon hij toch niet dragen – en ging op weg naar de afgesproken plek.

Onderweg begon hij zich af te vragen hoe het Vederstaart zou zijn vergaan, en of hij niet toch bij haar had moeten blijven. Hij was niet een van de door de SterrenClan uitverkoren katten. Hij was speciaal meegegaan om voor

zijn zusje te zorgen. Het was fout geweest haar op deze onbekende plek alleen te laten, alleen maar omdat hij zich aan Kraaipoot had geërgerd. Wat moest hij doen als er iets met haar gebeurde?

Zodra hij bij de ontmoetingsplek aankwam zag hij Taanpels uitgestrekt in de schaduw van een haagdoornstruik liggen, haar gevlekte vacht nauwelijks zichtbaar in het vlekkerige zonlicht dat door de bladeren viel. Middernacht lag naast haar te doezelen. Op Taanpels' gewonde schouder lag nieuw gekauwd klitwortel. De das moest wat bij de beek gevonden hebben. Braamklauw zat naast Taanpels op een hoge gekromde boomwortel kennelijk de wacht te houden, terwijl Vederstaart en Kraaipoot iets verder naar beneden samen een eekhoorn opaten. Stormvacht liet zijn vangst op een kleine hoop verse prooi in het midden van de kuil vallen. Niet veel later verscheen Kwikpoot die een konijn achter zich aan sleepte, gevolgd door Snorre met een paar muizen tussen zijn kaken.

'Mooi, iedereen is er', miauwde Braamklauw. 'Laten we eten en daarna verdergaan.'

Hij sprong in de kuil en koos een spreek uit de hoop. Stormvacht nam een van zijn muizen mee naar Vederstaart, en ging naast haar zitten tegenover Kraaipoot.

'Goede jacht gehad?' vroeg hij.

Vederstaart keek hem met knipperende ogen aan. 'Geweldig, dank je. Er is hier zoveel prooi! Jammer dat we niet wat langer kunnen blijven.'

Stormvacht kwam even in de verleiding het met haar eens te zijn, maar hij wist dat het gevaar dat thuis dreigde, te groot was om hun vertrek uit te stellen. Uitgehongerd begon hij zijn prooi te verslinden. Zijn poten tintelden al om aan het volgende gedeelte van hun tocht te beginnen.

Net had hij zijn laatste hap doorgeslikt en was begonnen zijn donker grijze pels te wassen, toen hij een laag gegrauw achter zich hoorde. Hij zag Braamklauw opkijken met angst in zijn gele ogen.

Stormvacht draaide zich met een ruk om naar wat de DonderClankrijger zo aan het schrikken had gemaakt. Een bekende lucht kwam in zijn geurklieren, een tel vóór twee slanke roodbruine gestalten opdoken uit de struiken naast de beek.

Vossen!

HOOFDSTUK 2

LOOFPOOT TROK haar neus op voor de smerige stank en probeerde niet te sissen van walging. Schuddend met haar kop deed ze Vosstaarts gevlekte haren uiteen en depte het in gal gedrenkte mos op de teek die op haar schouder zat.

Vosstaart wiebelde toen ze de gal in haar vacht voelde. 'Dat is beter!' mauwde ze. 'Is hij al weg?'

Loofpoot deed haar mond open en liet het stokje met het mos vallen. 'Je moet het de tijd geven.'

'Er is maar één ding goed aan teken', miauwde Vosstaart. 'Zij vinden muizengal net zo smerig als wij.' Ze sprong overeind, schudde zich eens flink en tikte de teek van haar schouder af. 'Mooi zo! Bedankt, Loofpoot.'

Een briesje ritselde door de bomen die het grasveldje van de medicijnkat omringden. Een paar bladeren dwarrelden omlaag. Er was een frisheid in de ochtendlucht die Loofpoot waarschuwde hoe weinig manen er nog maar waren tot bladkaal. Dit keer stonden hen nog veel ergere dingen te wachten dan alleen de kou en het gebrek aan prooi. Loofpoot sloot haar ogen en herinnerde zich wat ze de vorige dag had

gezien toen ze met haar vader, Vuurster, op patrouille was.

Het grootste monster dat de katten ooit hadden gezien had zich een angstaanjagende weg gebaand door het woud, waarbij hij diepe voren in de aarde had gemaakt en de bomen met wortel en al uit de grond had gerukt. Genadeloos brullend en rook uitbrakend was het reusachtige, glimmende monster door de varens gedenderd terwijl de katten alle kanten op gevlucht waren. Voor het eerst begon Loofpoot echt te begrijpen hoe groot het gevaar was dat het woud bedreigde. Het was in twee profetieën voorspeld: één keer in Braamklauws droom die hem op reis had gestuurd met Kwikpoot, en één keer in Sintelvels visioen van vuur en tijger. De ramp die was voorspeld begon zich nu al in het woud te voltrekken, en Loofpoot wist niet wat welke kat dan ook kon doen om die tegen te houden.

‘Alles in orde met jou, Loofpoot?’ vroeg Vosstaart. Loofpoot knipperde met haar ogen. Het beeld van rook, versplinterde bomen en krijsende katten vervaagde, en werd vervangen door zachte groene varens en de gladde grijze rots waarin Sintelvels hol was. Ze was veilig. De DonderClan was hier. Maar voor hoe lang nog? ‘Ja hoor, met mij gaat het prima’, antwoordde ze. Vuurster had de patrouille verboden iets te zeggen over wat ze hadden gezien tot hij had besloten hoe hij de Clan het nieuws het beste kon brengen. ‘Ik moet nodig deze muizengal van mijn poten gaan spoelen.’

‘Ik ga met je mee’, bood Vosstaart aan. ‘Dan gaan we door het ravijn en pikken we onderweg nog wat verse prooi op.’

Loofpoot ging haar voor naar de open plek. Witpoot en Spitspoot waren aan het stoeien voor het leerlingenhof in de warmte van de vroege ochtendzon, terwijl Varenwolks drie kleintjes met grote bewonderende ogen toekeken. Hun moeder zat zich in de ingang van de kraamkamer te wassen en hield een oogje op haar jongen. De dageraadpatrouille – Schorspels, Muisbont en Spinpoot – kwam net de doorn-tunnel uit en de open plek op. Schorspels kneep zijn ogen half dicht bij het zien van Varenwolk en zijn jongen.

Loofpoot keek naar het bedrijvige, vredige kamp en kon een kreet van wanhoop nauwelijks onderdrukken.

Zodra de leerlingen Loofpoot in het oog kregen stopten ze met hun schijngevecht, staarden naar haar en begonnen druk met elkaar te fluisteren. Ook de katten van de teruggekeerde patrouille wierpen haar onrustige blikken toe terwijl ze naar de hoop verse prooi liepen. Loofpoot wist dat geruchten over de patrouille van gisteren de ronde deden in het kamp. Bij zonsopgang had Vuurster zijn commandant, Grijsstreep, Loofpoots moeder Zandstorm, en Sintelvel bij elkaar geroepen in zijn hof, en alle katten begonnen meteen te vermoeden dat er de vorige dag iets ongewoons was gebeurd.

Voor zij en Vosstaart de doorn-tunnel konden bereiken, verscheen Vuurster uit zijn hof aan de voet van de Hogesteen. Grijsstreep en Zandstorm volgden hem de open plek op en Sintelvel hinkte achter hen aan. Vuurster sprong naar de top van de Hogesteen terwijl de drie andere katten

een goed plekje opzochten aan de voet van de rots. In de lage herfstzon vlamde zijn rode vacht op als het vuur waar hij zijn naam aan te danken had.

‘Laat alle katten die oud genoeg zijn om hun eigen prooi te vangen zich onderaan de Hogesteen verzamelen voor een Clanvergadering!’ riep hij.

Loofpoot voelde haar buik verkrampen toen Vosstaart haar zachtjes een zetje gaf in de richting van de groep katten. ‘Jij weet wat hij gaat zeggen, he?’ murmelde de gevlekte krijgskat.

Loofpoot knikte bleekjes.

‘Ik wist wel dat er gisteren iets gebeurd was’, vervolgde Vosstaart. ‘Toen jullie terugkwamen keken jullie alsof de hele SchaduwClan aan jullie staarten knaagde.’

‘Ik wou dat dat alles was’, mompelde Loofpoot.

‘Katten van de DonderClan’, begon Vuurster. Daarna hield hij op en haalde diep adem. ‘Ik ... ik weet niet of ooit een Clanleider zijn Clan in zo’n duisternis moest voeren als ik voor ons zie.’ Zijn stem stokte. Zijn ogen dwaalden rond en ontmoetten die van Zandstorm. Hij leek kracht te putten uit de onwrikbare blik van de poes. ‘Een tijdje geleden heeft Ravenpoot me gewaarschuwd voor een toename van tweebeenactiviteiten op het donderpad. Toen dacht ik niet dat het belangrijk was. Er was trouwens niets dat we ertegen konden doen omdat het niet ons territorium was. Maar gisteren ...’

Een gespannen stilte viel over de open plek. Vuurster